

man har at gjøre med, og som man ikke skulde kunne overlade selv at varetage deres Ret; dertil kommer desuden, at det hidtil har været, om ikke almindeligt, saa dog ikke sjældent, at, naar en Forlægger kjøber et Manuskript, forudsætter han dermed, at han har Ret til, ikke blot at trykke saamange Exemplarer, han vil, men ogsaa lige saamange Dplag, han vil. Ved denne explicatoriske Bestemmelse, som jeg ikke seer rettere, end maa faae en tilbagevirkende Kraft, vil Forfatteren faae en Eiendomsret til de følgende Dplag, som han maaskee slet ikke har tænkt sig, og Forlæggeren vil miste en Ret, som han havde troet at erhverve sig ved Kjøbet af Forlagsretten.

Hvad endelig Publicum angaaer, saa synes det mig at have Ret til at beklage sig over, at § 16, der omtaler de Gjenstande, som uden videre skulle være hjemfaldne til Offentliggjørelse, er temmelig indskrænket, da dertil synes at maatte henføres mange andre officielle Actstykker og Meddelelser. Men dette gjælder dog fornemmelig om Dagbladene. Dagspressen er i Almindelighed henført under de almindelige Bestemmelser om Eftertryk, kun er der i et Par Linier tilføjet en enkelt Undtagelse. Det forekommer mig, at denne er baade for vid og i en anden Henseende for snever, og at det ikke gaaer an at behandle denne Side af Sagen saa let. Undtagelsen gaaer ud paa, at Dagbladene skulle have Lov til at optage enkelte Stykker af andre Dagblade. Forsaavidt synes den for snever, som den ikke engang tilsteder, at et Dagblad kan optage Stykker af Andet end Dagblade, altsaa ikke f. Ex. en Agerdyrkningsberetning af et Tidsskrift, eller et Digt, trykt i en eller anden offentlig Anledning; paa den anden Side er den for vid, forsaavidt den tilsteder, at Dagbladene kunne optage af andre Blade saameget, som de ville. Man vil altsaa ikke herved kunne forhindre Provindsbladene i daglig at levere Størstedelen af deres Indhold som Dptryk af eet eller to kjøbenhavnske Blade. Hvis man her fik lidt strengere Bestemmelser, som i andre Lovgivninger, saaledes som jeg troer at selv den russiske Lovgivning kan give Exempel paa, vilde det maaskee bevirke, at den

Deel af Provindspressen, som har noget større Midler at raade over, kunde forsøge at friste en selvstændig Tilværelse, medens en anden Deel af den blev henvist til sin naturlige Opgave, nemlig til at være locale Avertissementstidender.

Jeg skal endelig, idet jeg forbigaaer Bestemmelserne om dramatiske Forfatteres Eiendomsret, der vistnok lader mindst tilbage at ønske, endnu nævne Bestemmelserne i §§ 22, 23 og 24. Om § 22 gjælder ligesom om § 20, at man ved disse Straffebestemmelser aldeles synes at have glemt, at man har taget Dagbladene med i denne Eftertrykslov. Jeg indseer ikke, hvorledes enten § 20 eller § 22 kunne passe derpaa. § 23 stiller i Udsigt en gjenfærdig Overenskomst med andre Lande; saaledes som dette Lovudkast nu foreligger, vil dette, saavidt jeg seer, ikke have nogen Betydning uden med Hensyn til Norge, hvor det navnlig kunde være meget ønskeligt, om man kunde standse det norske Theaters Benyttelse af danske dramatiske Arbejder. Hvis man vilde gjøre den Forandring i § 5, at Forfatterne skulle indenfor en vis Tidsgrænse have Eneret til at udgive en Oversættelse af deres Værk, saaledes som det findes i andre Landes Lovgivninger, f. Ex. i Preussens, saa vilde § 23 være af større Betydning; derved vilde man undgaae at see en saa uhyggelig Concurrence, som vi i den seneste Tid have Exempel paa, angaaende Oversættelser, hvor paa den ene Side staaer den retmæssige Forfatter, og paa den anden Side den, som vil udgive hans Skrift i et andet Sprog. — § 24 ophæver den nu bestaaende Forordn. af 7de Januar 1741, undtagen forsaavidt som der i Henhold til den er givet specielle Privilegier eller Forbud, men derved hæver man ikke den Evethighed, der nu bestaaer, f. Ex. med Hensyn til Udstrækningen af Forfatterens eller hans Arvingers Ret til at disponere over hans Værker efter hans Død. Jeg skal ogsaa her nævne et bestemt Exempel, nemlig Ohlenschlägers Værker, som jeg ikke veed rettere end ere overdragne til et Actieselskab for en Tid, i hvilken det efter denne Lov ikke vil være tilladt nogen Forfatter eller hans Arvinger at disponere over hans